

CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 518

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

27 de juny de 1931

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA**

TELÈF. 17605

Document dels metropolitans

Deure estrictíssim dels catòlics de prendre part activa, segons les lleis, en les vinents eleccions

Els Metropolitans espanyols han fet la següent declaració col·lectiva:

"Deure estrictíssim del càrrec pastoral és el que a tots els Bisbes de l'Església catòlica imposa el canó 336 del Codi vigent de Dret canònic en el qual s'estableix "que els prelats han de vigilar per tal que no s'introdueixin abusos en la disciplina eclesiàstica i s'ha de procurar que es conservi la puresa de la fe i dels costums en la clerecia i en el poble cristià, i que en les Escoles dels nens i dels joves es doni la instrucció i educació al tenor dels principis de la Religió Catòlica".

El compliment d'aquest deure sacratíssim ha mogut els Metropolitans espanyols, en reunir-se en les actuals circumstàncies, per a estudiar serenament la situació creada a l'Església espanyola amb el nou estat de coses, a dictar, d'acord amb el sentir del Bisbat, l'actual declaració col·lectiva pastoral, que pugui servir de norma comuna de criteri i d'acció als catòlics espanyols.

Apartats en absolut del camp de les lluites polítiques de partit, segons la disciplina eclesiàstica, atenant únicament al benestar espiritual dels fidels que els està confiat, i a la defensa dels sacrosants i inalienables drets de l'Església, que sota jurament s'obligaren a mantenir incòlumes el dia de llur consagració episcopal, particularment tots i cada un dels Prelats espanyols, han recordat als fidels els deures que els lliquen amb les autoritats constituïdes, i a l'obligació que els incumbeix de cooperar al bé comú i al manteniment de l'ordre social.

Els Metropolitans espanyols, reunits novament, ratifiquen plenament aquestes manifestacions dels prelats, amb la confiança que les autoritats respectaran els drets de l'Església i dels catòlics, en una nació en la qual la quasi totalitat de la població professa la Religió catòlica.

En aquests moments en els quals la nació ha de manifestar la seva voluntat en les ja properes Corts constituents, no complirien els Prelats amb una obligació gravíssima de llur càrrec, si no recordessin als catòlics espanyols, junt amb el deure

ciutadà de llur consciència, de respectar i obeir les autoritats constituïdes, altres apremiantíssims deures de consciència que en aquests moments transcendents per a la Pàtria i l'Església espanyola pesen sobre tots els espanyols respecte de la nació. En recordar els Metropolitans aquests deures de consciència, no fan sinó obrar de pleníssima conformitat amb la doctrina de l'Església, tantes vegades proclamada en recents documents emanats de la Càtedra de la Veritat. Els catòlics espanyols tenen en l'actualitat el deure estrictíssim de prendre tota la part activa que puguin, segons les lleis, en les eleccions que s'apropen per a les Corts constituents.

Tenen també el deure — són paraules de Pius X — per tal com es tracta de gravíssims interessos de la Religió i de la Pàtria, d'unir-se circumstancialment per a una acció comuna. I aquesta unió la jutjava el Sant Pare Pius X "necessària i indispensable" i afegia que és deure imprescindible de tot catòlic adherir-se aviat a aquesta unió o acció pràctica comuna, sigui quin sigui el partit polític al qual pertanyin.

És, doncs, apremiant en l'actualitat, que els catòlics, prescindint de llurs tendències polítiques, en les quals poden romandre lliurement, s'uneixin d'una manera sèria i eficaç, per tal d'aconseguir que siguin elegits per a les Corts constituents candidats que ofereixin plenes garanties de què defensaran els drets de l'Església i de l'ordre social.

Els Prelats espanyols, en llur desig sincer de no crear dificultats al Govern provisional, han callat fins ara, amb la confiança que serien per ell íntegrament respectats els drets que per tants títols venia gaudint l'Església a Espanya. Però llur silenci podria ja ésser interpretat fàcilment com a conformitat a mesures del poder públic i a fets gravíssims que han produït una gran impressió als catòlics, per lesionar drets seus preadissims pels quals els Prelats espanyols tenen el deure de vetllar, ja que pertanyen al patrimoni de la fe i dels costums cristians del poble espanyol. En denunciar amb profunda amargor aquestes mesures i

aquests fets sobre els quals els Metropolitans dirigiran una exposició al senyor President del Govern Provisional, tenen, encara, la confiança que el Govern, segons els propòsits que tantes vegades ha manifestat de pau i de concòrdia, res no intentarà ni permetrà sobre l'Església i els seus drets, sense posar-se d'acord amb la Santa Seu. Són temps els actuals en els quals es fa necessari recórrer al Cor Sacratíssim de Jesús, per mitjà de la seva Immaculada Mare, amb constants i fervoroses oracions que recaptin les gràcies que tant es necessiten en els actuals moments històrics per

a la prosperitat espiritual i material de la Pàtria. Pere, Cardenal Segura i Sàenz, *Arquebisbe de Toledo*. — Francisco, Cardenal Vidal i Barraquer, *Arquebisbe de Tarragona*. — Eustaqui, Cardenal Ilundain i Esteban, *Arquebisbe de Sevilla*. — Ramon Pérez Rodríguez, *Patriarca de les Índies*. — Remigi Gandàseguí Gorrochàtegui, *Arquebisbe de Valladolid*. — Prudenci Melo Alcalde, *Arquebisbe de València*. — Rigobert Domènech Valls, *Arquebisbe de Saragossa*. — Zacaries Martínez Núñez, *Arquebisbe de Santiago*. — Manuel Basulto Jimènez, *Bisbe de Jaén*."

La família

PER JAUME RAVENTÓS

V

L'educació dels fills no és com la d'una bestiola

que no té altra mena de font de coneixement que la percepció directa dels sentits ni altra mena de voluntat que l'instint. I per aquest motiu, quan es vol ensenyar alguna habilitat a un gosset no se li fan prediques, sinó que se li fa repetir una i altra vegada allò que hom vol que faci, se li ensenyen les xurriaques, si cal, o bé se li dona un terrosset de sucre i així es va aconduint el seu instint vers allò que es desitja.

Els fills no són bestioles, sinó que tenen un enteniment que de dia en dia es va desvetllant, una voluntat que de dia en dia es va reforçant i una llibertat de la qual, de dia en dia, n'estan més gelosos. I com que la voluntat i la llibertat, a la llarga, només es deixen dominar per la raó, cal ensenyar llur enteniment l'art de raonar, proveint-lo, ja des dels primers anys dels coneixements i de les veritats que li han de fer de caminadors a la seva intelligència per tal que es vagi desplegant i no es trobi buida i desamparada en el temps de la seva joventut en què començarà la seva vida i educació autònoma.

Dues menes de coneixements hauran de menester:

el de les coses sobrenaturals i el de les coses naturals

Les primeres les ha de conèixer per a poder complir el fi transcendent de la seva existència que és servir a Déu i salvar l'ànima i les segones per a poder tractar amb els altres homes i exercir la carrera o ofici que l'hi hagi de donar els mitjans de viure.

No cal que ponderem la necessitat absoluta que tenen els fills d'ésser instruïts en les veritats sobrenaturals que són les que han de donar una orientació fixa a tota la vida de l'home, veritats que ells mai no podrien adquirir pel seu propi raciocini, posat que elles són de tal naturalesa que estan per damunt de tot raciocini humà.

La mestra única i la dipositària i la definidora de les veritats sobrenaturals

és l'Església Catòlica. Res més raonable que sigui

així. Aquestes veritats sobrenaturals, ço és, els dogmes de la fe cristiana, per la seva naturalesa només poden ésser conegudes per revelació de Déu. Les coses de Déu, llevat de la seva existència que la raó humana es veu obligada a afirmar, només Déu les sap i només Déu les pot ensenyar. I de fet les ha anades ensenyant des dels primers temps de la humanitat: ja per Ell mateix els nostres primers pares i a la humanitat primitiva, ja per medi dels seus profetes de l'antic testament. Totes elles, però, van adquirir una claredat insospitable amb la vinguda al món de Nostre Senyor Jesucrist, Veritat, Camí i Vida, la missió del qual fou una missió docent. És clar que, com que aquestes veritats no són purament especulatives, sinó que tenen per objecte tot un sistema cristià de vida, Jesucrist, com a bon mestre, ens les va ensenyar de paraula i amb l'exemple. I va fundar l'Església i li va trametre la missió d'ensenyar, i per dot li va conferir el do de la infalibilitat per tal que poguéssim anar segurs.

Pel que fa, doncs, a aquest ordre de veritats sobrenaturals,

els pares no són sinó uns auxiliars de l'Església,

pares i fills, estan subjectes a ella, i deuen afirmar els dogmes que ella els dona i deuen de practicar els preceptes derivats d'aquells dogmes i, com a bona mare que és, té autoritat per a governar els cristians que en el baptisme han jurat ésser-li fidels.

Així tenim que els pares no tenen el dret d'interpretar els dogmes de la fe al seu albir, ni de suprimir-ne cap, sinó que han d'ésser uns repetidors fidels d'allò que l'Església ensenya, tal com són també els mateixos sacerdots.

I en aquest sentit podem dir que

els pares tenen en la família una missió sacerdotal

a complir, com a intermediaris entre l'Església i llurs fills. I podem dir, també, que en relació a l'educació religiosa dels fills, són el braç dret de l'Església. L'Església es refia d'ells, per a que ensenyin als fills o els facin ensenyar la doctrina cristiana, es refia d'ells per a que els ensenyin a adorar i servir a Déu, es refia d'ells per a que semblin i facin créixer en

llurs cors la pietat, es refia d'ells per a que de paraula i amb l'exemple els ensenyi de viure la vida cristiana, i tant s'ha de refiar d'ells, que si ells fallen i claudiquen en aquesta missió, la mare Església no pot fer arribar la salut espiritual fins als fillets que té repartits a totes les cases, perquè no troba ordinàriament altres transmissors. Els pares són els que tenen a la seva mà que la llum i els exemples de Jesucrist arribin o no a les ànimes dels infants que Déu ha posat sota la seva custòdia perquè els portin al cel pels camins de la revelació.

¡Oh tremenda responsabilitat dels pares de la qual no se'n poden desseixir! ¡Oh alta dignitat dels pares, la qual no poden abdicar!

I encara els drets de l'Església van més enllà. En un Estat catòlic

l'Església té el dret de controlar l'escola

pel que fa a l'ensenyament religiós dels infants o joves que li són confiats, posat que tot ensenyament religiós es fa per delegació de l'Església, entitat única docent de la doctrina de Jesucrist; i els pares, que són els responsables de l'educació dels fills, s'han de malfiar de les escoles on aquesta intervenció no pugui ésser efectiva, i dels mestres que la dificultin, i de l'Estat que la defugui. Altrament aquesta malfiança ve també justificada per l'experiència que ens ensenya que les escoles dites neutres o laiques, principalment en els països catòlics que retrograden en llur fe catòlica aquesta mena d'escoles, més que escoles sense religió, són escoles que porten propòsits preconcebuts contra la religió.

De col·laboració

Suprimim els petits impostos

Molt s'ha parlat de la qüestió social i sobre els remeis que caldrien per a millorar la vida de l'obrer, i en especial la del camperol; i també de convertir les grans propietats en petites, convertir en propietaris d'aquestes finques els propis pagesos que les conreen. Vertaderament seria una cosa molt convenient; però, què en treurem de repartir la terra, si al cap d'una temporada ja tornarà a estar en poques mans? No seria preferible primerament establitzar les petites propietats ja existents? Seria un contrasentit que mentre per un cantó es busca augmentar el nombre de petits propietaris, aquells ara existents anessin desapareixent.

Medis? No són pas nous; s'han dit i repetit mantes vegades. Degut, segurament, a la incúria dels antics governs en aquestes matèries, no se n'ha fet cap cas d'aquest problema. Ara, però, que estem en plena república, i sembla que els governs comencen a preocupar-se d'aquestes coses, seria ocasió tal volta de pensar-hi.

Ço que deuria de fer-se primerament seria desgravar en *absolut* de tota mena d'impostos la petita propietat, de la qual el pagès que la treballa n'és l'amo, ja que una de les cargues més feixugues per a aquestes pobres gents, i de vegades insuportables, és la contribució. Ço mateix deuria de fer-se amb la petita casa, propietat i habitació d'un obrer, o pagès (sobretot en els pobles). ¿No estan exempts de contribució les cases barates, per un cert nombre d'anys, i això que el propietari, de vegades, és prou ric per a pagar-la? doncs, per què no podrien estar-ho les que ho són d'un pobre?

Altra cosa també necessària, seria que les dites terres i cases fossin inembargables, com a coses de primera necessitat que són. No ho són el llit on es dorm i la taula on es menja? doncs, de què se'n serveix el pagès, o l'obrer, del llit sense casa, o la taula sense menjar? Igualment deuria de suprimir-se en aquests casos els drets reials en les herències (cosa que no perjudicaria massa el fisc, car en molts casos s'amaguen i no es paguen).

Amb això, ultra beneficiar extraordinàriament els pagesos, privaria que aquests, trobant-se sense re-

ursos i sense les terres que estimaven tant, emigrassin a les ciutats on no fan altra cosa que augmentar el paorós problema dels sense feina.

Jo crec que si el govern hi pensa un xic, no podrà menys de posar-ho en pràctica, amb la qual cosa es captaria l'agraïment d'infinat de famílies obreres.

X. B.

Tornant a les coses antigues

Ens conta l'*Osservatore Romano* que el comitè central del partit comunista panunionista, després de llargs estudis sobre la situació de les collectivitats rurals (Kolkos), ha decidit introduir noves normes en el que fa referència als jornals dels membres de dites collectivitats. L'absència total de responsabilitat personal i el repartir les collites segons les necessitats de les famílies dels pagesos collectivitzats, han desorganitzat la disciplina de la col·lectivitat. La decisió novament presa modifica el sistema a base del *preu fet*. El diari *Pravda* de Moscou, comentant aquesta reforma diu, entre altres coses, que el qui treballi més i més bé, rebrà un jornal més crescut, i el qui no treballi no cobrarà res. D'aquesta manera el Govern soviètic abandona una de les primeres bases del comunisme retornant al sistema capitalista de l'apreciació individual del treball. Així el Govern soviètic admet la formació d'una classe privilegiada entre els mateixos pagesos formada per aquells que cobrant més degut al seu treball millor i major, poc a poc constituirà un estalvi que aviat serà un capital.

Per altra banda el petit capital encara no és mort a Rússia com ho demostra l'anomenada "guerra verda" entre el Govern i els pagesos rics "Kulaki"; guerra que, oficialment, encara dura, però que, pràcticament, no existex ja i no podrà tornar a existir, puix el Govern soviètic cada dia es persuadeix més que la desaparició absoluta del capital i la igualtat absoluta dels treballadors no són més que teories irrealitzables.

Caldria, però, veure com és rebuda dels pagesos aquesta reforma, puix és de creure que el Govern voldrà, per altres mitjans, tenir el domini absolut dels treballadors.

L'expulsió de Sant Francesc d'Assís

PER R. RUCABADO

Tots vàreu gustar, fa cinc anys, pel centenari, en 1926 aquella savoria exquisida de la devoció universal pel *Poverello*, aquella atenció de la gent de tots colors es pot dir, pel sant que renovà a Crist i el reféu i ens l'acostà i representà tant d'a la vora, que el segell sobrenatural de les cinc llagues li baixà del cel en garantia d'aquesta identitat. Tenim encara a la boca la dolçor d'aquella afecció immensa, d'aquell amor ardent per tota cosa viva, aquella fraternitat universal de les criatures, santa alegria, pregustació del cel en la major pobresa de la terra, que es diu franciscanisme. El món ha inventat una paraula injusta i falsària per a calumniar la influència d'una orde religiosa: el mot *jesuïtisme*. Però la secta no s'accontenta amb treure el jesuïtisme; volen extreure també la influència de les altres ordes; ataquen el jesuïtisme que consideren odiós, però el franciscanisme no és odiós, i també l'ataquen i amenacen i volen treure'l, perquè ells amenacen totes les ordes sense excepció, i llur influència. I el franciscanisme és l'esperit almenys del cinquanta per cent de les que existeixen avui dia.

Diríem gairebé que és més greu i més temible l'ofensiva contra el franciscanisme, que contra el *jesuïtisme*. Aquest últim és un clixé històric, un ridícul anacronisme. La rutina anticlerical els porta a atacar la Companyia per la inèrcia dels debats i aldarulls setcentistes. D'esma la combaten per la disciplina, l'autoritat, l'esperit combatiu, l'adhesió al Papa. Però la més greu de les heretgies actuals no va precisament contra el Papa com el regalisme tan aferrat a les corts absolutes, com el protestantisme; no va contra la pietat pràctica com el jansenisme; sinó que es rebella profundament contra la pobresa i posa setge a la pobresa evangèlica, a la filosofia cristiana de la vida, al cristianisme en bloc. Per això creiem tal volta més temible la insinuació dels qui amenacen totes les ordes religioses, que no pas la inepta reedició del tòpic, que de les avantcambres passà a les tavernes, contra la Companyia.

És significativa l'ampliació incessant dels objectius de la persecució. En 1767 eren els jesuïtes. En 1810 i en 1835 anava la tempesta contra els frares, molts d'ells motejats de *ganduls* o improductius. Perdonaren les monges, perdonaren les parròquies, i fins una orde masculina especialment dedicada a l'ensenyança en sortí exempta: l'Escola Pia. Però en 1909 a Barcelona esclatà el motí incendiari contra tota mena d'institució religiosa: la crema de convents no exceptuà les monges, ni les esglésies parroquials, i les Escoles Pies de Sant Antoni, respectades en 1835, foren el primer edifici arborat; sembla i tot que anaven les turbes amb odi especial contra els col·legis, la qual cosa es relaciona amb el fet de comandar el motí En Ferrer Guàrdia, cap del moviment anarquista-pedagògic de la "Escuela Moderna". Els qui en 1835 eren acusats de *ganduls*, en 1909 ho eren perquè *treballaven i feien competència a alguns oficis*. L'esclat destructor del passat mes de maig, fora

de Madrid on el vandalisme començà, com a Gijón l'any passat, contra els casals dels pares jesuïtes, a Andalusia i Llevant ha estat un desbordament en bloc contra tota casa religiosa, jesuïtes i no jesuïtes, Escoles Pies, Maristes i altres ordes d'ensenyança, monges, parròquies, fins capelles isolades, i àdhuc s'arribà, com a Màlaga, a la destrucció del palau episcopal i a la violència personal contra el Prelat. És l'odi contra tota l'Església de Crist, i contra Crist mateix. No es mira pas què fan els homes i dones de religió; pitjor i tot si es dediquen a beneficència, perquè la caritat és perseguida amb rancúnia especial, en el seu nom i fonament mateix, i, sinó, que es recordin les blasfèmies recents de la *Soli* contra la caritat cristiana. (1)

Podem considerar en dos grups les ordes religioses d'acció (deixant de banda aquí les contemplatives) les de predicació i les de beneficència. S'explica la venjança sectària contra els qui lluiten, defensen, vigilen i combaten especialment per la veritat contra els errors, en sermons, missions, polèmiques i controvèrsies: els jesuïtes modernament, com els dominics a l'Edat Mitjana. Però la mentida sectària no es detura en aquelles, i no fa excepció, perquè escomet també, amenaça, incendia i promet expulsar les ordes de beneficència, rebellant-se igualment contra la influència que exerceixen. No els detura ni la injustícia d'atropellar i amenaçar serveis socials importants, ni l'odiosa ingratitud de pagar amb la calúnnia i l'expulsió, els sacrificis, l'abnegació *vitalícia* de tantíssims germans i germanes religiosos envers els pobres, els malalts, els infants, els desemparats de tota mena. Aquesta rancúnia en bloc contra les comunitats traeix l'odi central dels sectaris contra l'estat religiós, sentint-se irritats per la pràctica vivent dels consells evangèlics i de la perfecció cristiana, perquè l'actitud definitiva del sectari no és contra les ordes i l'Església, sinó contra Crist i l'Evangeli.

En el delit de perfecció cristiana, en l'afany inflammat de reviuir l'Evangeli, en el gust obstinat del renunciament i la pobresa, no cercant defensar Crist tant com imitar-lo i confondre-s'hi en la nuditat i en la pobresa, un sant ha excel·lit d'una manera singular, fins a provocar l'admiració de la humanitat sencera i engendrar una florida d'art i de poesia. És Sant Francesc d'Assís. I també contra ell va la guerra. Almenys una meitat dels instituts religiosos contra la influència dels quals protesten els sectaris, o bé pertany a la gran família franciscana amb les tres grans ordes i les tres regles de cada una, i les terceres regulars, o bé es pot dir que deuen la vida a la irradiació de l'esperit de Sant Francesc sobre el sant fundador, com és l'Escola Pia (2). I aquesta consideració, no us fa esbruir? Que Sant Francesc d'Assís no pugui viure a Espanya, personificat en els seus fills, en els seus convents, en les seves obres, en la seva influència, i que sigui combatut i expulsat per la seva influència precisament! El sant de la

simpatia, el sant que predicà als ocells i cantà al germà Sol, el místic protagonista de les *Floretes*, també haurà d'ésser, en la seva fillada i ocellada, foragitat de la nostra terra?

Perquè si estimem Sant Francesc i ens ha ell robat el cor, qui ens l'ha fet conèixer i estimar sinó els seus rebrots vivents? I si aquests fills no portessin quelcom del seu pare, haurien aconseguit que l'estiméssim? I no sols en els frares de la corda i en els frares de la caputxa veig l'esperit del Pobriçó d'Assís, sinó en totes aquestes ordes modernes que són com suggerides o inspirades per l'amor potentísim a la humanitat sofrent que des de la tretzena centúria irradia el Patriarca Seràfic.

Jo veig Sant Francesc d'Assís en Sant Josep de Calasanç, i en la seva prole de clergues regulars de l'Escola Pia, que són sants en bloc segons visió profètica del seu mansuetíssim fundador. Els frares sobren i fan nosa segons frase sectària; però a l'Escola Pia saben, com enloc més, que fan falta i que són recercats i volguts i reclamats i que no poden donar l'abast ni atendre fundacions, i que ells personalment s'han de multiplicar, agombolats com bastaixos de l'ensenyança, no reposant, esgotant-se, morint extenuats, amb morts repentines en proporció alarmant, deixant joves la vida en l'exercici heroic d'adoctrinar en pietat i en lletres les multituds modestes d'infants i juvenets. L'endemà que a Belles Arts un comunista demanava la urgent expulsió de les comunitats, jo entrava, el diari a la mà, a un dels seus collegis. Em rebia un pare professor: era llevat de les cinc, el chor, la missa, confessar i predicar a dins i a fora del col·legi, secretaria, administració, i llavors, a les nou del matí, ja amb treball de quatre hores, dejú, oi més malalt, començava per a ell la fatigosa jornada de vuit a nou hores de classe, perllongada i complicada amb les atencions administratives de l'ensenyança oficial i alternada amb l'extensió ministerial fora de l'escola. La paga social d'una vocació de vida, renunciant a la família, als negocis, als esplais a tot ço que no sigui la missió pedagògica identificada amb el sacerdoci, ha d'ésser la injúria col·lectiva que representa un decret d'expulsió, decret que diu que no t'agraeixen, que en res no estimen el teu amor pràctic, provat i vitalici al proïsme?

Jo veig Sant Francesc d'Assís, en els Germans Maristes i de la Doctrina Cristiana, instituts humilíssims i abnegats que porten al damunt el record de la persecució en llur pàtria. Voltaire els deia *ignorantins* als bondadosos *Frères* que no aprenien grec ni llatí per no separar-se de la més estricta humilitat en l'ensenyament dels pobres. Aquell maligne mot els va quedar. Però vet aquí: els jesuïtes saben grec i llatí, i també els expulsen! La pedagogia clàssica dels Fills de Sant Ignasi és a base humanista i científica; saben grec i llatí, de matemàtiques i de biologia, i ni abans de Voltaire ni després, això no els preserva de l'ira ateneista.

Jo veig Sant Francesc d'Assís en Sant Vicents de Paül, l'apòstol de la caritat moderna. Què en tenen a dir, de les monges paüles? El poble les aplaudeix, en passar, flanquejades per soldats de l'hospital militar, aquella diada històrica de la festa missional de 1929, que ningú no hauria d'oblidar. El poble les aplaudeix. "La carrossa de les monges paüles anava voltada de soldats — escrivíem llavors (3) —. Per aquests soldats, sense armes, al poble se li removia el cor. Eren els hospitals militars, Melilla, l'Àfrica,

tanta carn de poble com ha jagut i gemegat en llits i camilles i en sales d'operacions i en cadires de convalescents i d'invàlids, davall de les ales blanques de les Filles de la Caritat. Ho sap qui hi té parents i qui hi ha estat; i en persona o en família tot el poble ha sofert al Marroc, i sap quins eren els ocells que el consolaven. Impossibile que en veure les Filles de Sant Vicents de Paül pels carrers, els carrers no vibressin". I ara, la vibració que volen dur al carrer, ha d'ésser l'escampada d'aquests ocells, la desbandada i emigració forçosa de tantes ales blanques? L'exili sense retorn de les germanes bones i angèliques dels ferits, dels malalts, dels caiguts i atropellats de la vida?

Ai! la iniquitat ha començat de consumir-se. No us recordeu d'aquelles campanyes tremendes de la premsa d'esquerra l'any passat, clamant i cremant pels mals tractes a les presons, exigint justícia i urgent els càstigs, sobre els directors i empleats culpables d'atropells inhumans als presos i als presidaris? Fins a mi mateix em renyaren perquè no intervingia! (4). Doncs bé: arribada l'hora de la justícia, el moment de la vindicta, en què el poble podia escombrar el personal responsable de les bàrbars crueltats, i ja ho heu vist! La primera, la peremptòria mesura dictada per donya Victòria Kent, directora general de presons (Déu la perdoni) ha estat donar comiat a... les monges que servien els econòmats.

Jo veig l'esperit de Sant Francesc d'Assís en l'esperit i l'obra de Sant Joan de Déu. Però no els hi val als heroics i benemèrits germans assistents dels pobres noiets escrofusos, no els hi val aquella caritat immensa que practiquen, en presència de la qual callaren i es feren enrera les turbes incendiàries de 1909. No fan cap excepció els regidors, els oradors, els periodistes que demanen aquests dies l'expulsió de les ordes religioses per expressa oposició a llur influència (5). No diuen: totes *menys les Monges Paüles, menys les Germanetes dels Avis, menys els Germans de Sant Joan de Déu*. No distingeixen ni fan salvetats. Més comprensiu que els sectaris, un home d'esquerra, però lleial i noble, l'Ignasi Iglesias, la tingué aquesta cordialitat i aplaudí els religiosos de Sant Joan de Déu i acatà la santedat i la virtut en el vers d'elogi:

"Uns homes, tot amor, recordadors dels sants" (6).

Però no estan per sants ni per amor, els sectaris, no estan per la caritat, i ben clara l'han escrita la blasfèmia contra la caritat cristiana. Sembla que, humanament sentint, qualsevol pensament contra les ordes religioses i contra llur influència hauria d'evocar la visió dels malalts assistits, dels pobres hospitalitzats, dels ancians socorreguts, dels orfes i els infants asilats, hauria de suscitar la visió del problema enorme que s'afegiria als problemes actuals de l'Estat en exercir — si és possible — la urgent suplència d'aquelles funcions. Però no: els nostres anticlericals no hi pensen, en els pobres. Pensen en el que són: *anti-clerecia*; pensen en l'odi i combat a la gent religiosa. No els preocupa el bé, no els ocupa la caritat, no és llur interès el de la beneficència. Jo no sé que cap d'ells s'hagi ofert, per quan expulsin els jesuïtes, a ocupar els llocs vacants a la leproseria de Fontilles. Jo no sé qui serà el primer d'ells a oferir-se, *renunciant al món* per al major servei dels po-

bres, a suplir els germans de Sant Joan de Déu, per a assistir *per tota la vida* els infants escrofulosos.

Els fills de Sant Francesc d'Assís àdhuc en l'expulsió saben on és la *perfecta alegria*. "I si nosaltres mateixos — alligona el Patriarca (7) — clamem i preguem per amor de Déu amb gran plor, que ens obri i ens deixi entrar a dins, i aquell més esvalotat digués: — Aquests són gallòfols importuns; ja s'enduran la paga que es mereixen —, i eixís a fora amb un bastó nuós i ens agafés per la caputxa i ens tirés a terra i ens rebotqués per la neu i ens batés amb tots els nusos d'aquell bastó, si nosaltres totes aquestes coses sostinguéssim pacíficament i amb alegria membrant les penes del Crist beneït, les quals havem de sostenir per la seva amor, oh fra Lleó, escriu que en això rau la perfecta alegria."

Però si treuen a Sant Francesc d'Assís, aquesta perfecta alegria se n'anirà amb ell. Marxaran els frares, amb l'honor dels cops i l'alegria i aniran a servir uns altres pobres que trobin, tots els pobres que trobaran pels camins del món allà on vagin, mentre visquin...

I aquí romandran els pobres, — els nostres pobres i nosaltres mateixos, que també ho som — sense Sant Francesc, sense alegria i sense caritat.

(1) *Solidaridad Obrera*, en un article calumniós publicat el 19 de maig últim, atacava "els establiments patrocinats per aquesta mentida que es diu caritat cristiana" (Vegi's *El Matí*, 20 maig).

(2) Sant Francesc d'Assís es va aparèixer a Sant Josep de Calasanç abans de la vocació d'aquest i el maridà místicament amb la Pobresa, la Castedat i l'Obediència (*Vida*, per Timon David).

(3) *Darrera les carrosses*, CATALUNYA SOCIAL, núm. 438, 2 novembre 1929.

(4) *El pa de la presó*, I i II, núms. 478 i 479, 23 i 30 agost 1930.

(5) "Cal que acabi l'enorme influència de les ordes religioses en els ordres polític i social". Paraules del cap de la majoria esquerrana, ciutadà Lluhi, en la sessió de l'Ajuntament de Barcelona, del 20 maig.

(6) Vegi's CATALUNYA SOCIAL, núms. 385 i 386, 13 i 20 octubre 1928.

(7) *Floretes*, cap. VIII.

Que Déu si no fos infinit no seria el terme del nostre desig

Així com el foc mai no para de cremar, així l'amor de desig que s'encamina a Vós mai no deixa d'ésser ardent, o Déu, forma de tot bé desitjable, objectiu real de tot desig! Per una gràcia dolça com la mel jo he pogut tastar la vostra suavitat incomprensible; i tant com ella se'm presenta més inesgotable, m'atrau més i més fort. Jo ho veig bé: Si Vós sou desconegut a tota criatura, és perquè ella trobi en aquesta santa ignorància, com un tresor incontable i inesgotable, un repòs més perfet; posat que el qui ha trobat un tresor tingut per incontable i infinit és molt més feliç que qui ha trobat un tresor contable i finit. Aquesta santa ignorància de la vostra magnitud és per a la meua intel·ligència l'aliment més desitjable, més encara si el tresor el trobo en un camp de la meua propietat de manera que sigui ben meu.

Vós voleu ésser meu, o font de les riqueses, sense deixar d'ésser incomprensible i infinit, perquè Vós sou un tresor de delícies que ningú no en pot desitjar la fi. Com podria el nostre desig llançar-se al no ésser? Tant si la voluntat aspira a ésser com si aspira a no ésser, l'aspiració, ella, no es pot deturar: ella aspira a l'infinit. Vós us poseu al nostre abast, Senyor, per a ésser comprès: i amb tot Vós no deixeu d'ésser incontable i infinit, i, si no fos així, Vós no seríeu la fi del nostre desig. De manera que Vós sou infinit per tal d'ésser la fi de tot desig.

El desig intel·lectual no aspira vers cosa que pugui ésser encara més gran o més desitjable; i com que tot allò que es queda per sota l'infinit pot ésser més gran, la fi d'aquest desig és infinita. Vós sou, doncs, o Déu meu, aquesta cosa infinita vers la qual m'empenyen tots els meus desigs, i jo no puc conèixer millor aquesta infinitat que sabent, només, que és infi-

nita. De manera que com més comprenc la vostra incomprensibilitat, Déu meu, més us aconsegueixo, perquè aconsegueixo millor la fi del meu desig: i per això deixo de banda com a cosa enganyadora tota tendència a representar-vos com a comprensible. El meu desig, reflex de Vós, em porta a Vós, en tant que rebutja tota cosa finita i comprensible i no pot aturar-se en cap cosa d'aquestes perquè Vós mateix l'acondueu a Vós, que sou el principi i la fi sense fi. L'eternal principi que ha fet néixer el meu desig l'empeny vers una fi sense fi, una fi infinita. I el que jo, pobre com sóc, no m'accontentés de Vós, Déu meu, si us trobés comprensible, ve de que Vós sou qui m'acondueu a Vós, incomprensible i infinit.

Jo us veig, Senyor Déu meu, en una mena de rapt del meu esperit: que així com l'ull mai no queda tip d'allò que veu, ni l'orella d'allò que sent, encara en queda més poc la intel·ligència d'allò que contempla. La fi de la intel·ligència, l'aliment que l'atipa, no és cap cosa que pugui entendre, ni tampoc cap cosa que no pugui entendre de cap manera; sinó que ha d'ésser alguna cosa que ella pugui entendre sense entendre-la. Ni les coses intel·ligibles que coneix, ni les que ignora totalment, no la satisfà; només la satisfà Aquell que ella sap que és de tal manera intel·ligible que mai pot no ésser entès perfectament. Així passaria amb un home que patís d'una fam insaciable; que no es veuria tip ni amb un menjar lleuger que tingués a la mà, ni tampoc amb un que li fos inaccessible, sinó solament per un menjar al seu abast, del qual en pogués menjar continuament sense acabar-lo mai, i que, essent infinit, no pogués minvar.

(NICOLAU DE CUSA, *La visió de Déu*)

Comentaris

Santiago Rossinyol

Talis vita... Ha mort pintant i a Aranjuez, que era la seva segona pàtria com a pintor. Déu dotà amplament Rossinyol de talents meravellosos en matèries d'art. Era un artista de cap a peus.

Era, a més, un gran humorista. Prengué la vida pel cantó rialler, i rigué molt i ha fet riure moltíssim i farà riure encara. Quan no reia somreia. Ara bé; darrera del seu etern somriure s'amagava quelcom misteriós, com d'una ànima en pena que no tenia ben resolt el gran misteri de la vida.

Els aires de París, que prengué llargament en plena joventut, donaren a la seva formidable personalitat artística un caire cosmopolita que a voltes no s'avenia bé del tot amb els seus fervors pairals. Era, humanament parlant, una gran figura catalana, però; i es feia estimar de tothom.

L'art fou, en Rossinyol, com una religió sobreposada, que dominava plenament. Però com que era un humorista sencer, també se'l mirava, l'art, amb un somriure irònic, que ni la mort no pogué esborrar-li.

El seu enterrament fou apoteòsic. Llàstima que acabés tan fred... Els discursos acomiadadors del cementiri, tal volta no tingueren prou en compte que es tractava d'un cristià racial. El sant nom de Déu no sonà en els laudatoris parlaments, però en molts llavis hi lliscava fervorosament en sufragi de l'ànima del cabdal patrici i gloriós artista, que en pau descansi.

¡Alea jacta est!

Les esquerres es valen de tots els medis per a destorbar el triomf de les dretes en les properes eleccions. Encara que la nostra força efectiva fos superior arreu a la de les esquerres, la seva victòria fóra dificultosa, posada la falta d'escrúpols dels partits demagògics en llurs procediments. ¿No acabem de veure el que acaba de succeir a les eleccions darrerres? ¿No estem llegint tots els dies les amenaces dels partits extrems, converides en fets contundents, en crims sagnants, facilíssimament?

Parli per tots els actes consemblants el míting d'Oviedo on un dels homes que més i més eficaçment han treballat pels ideals republicans i l'adveniment de la República, Melquíades Álvarez, per poc ha estat llinxat per les turbes que ell adoctrinà en democràcia i escepticisme, i de les quals havia rebut mils de vegades aplaudiments febrils. Doncs, bé. Aquestes circumstàncies han d'estimular més i més al bon ciutadà que s'ha de mostrar valent i decidit en dar satisfacció als clams de la seva consciència. El deure dels catòlics en aquesta hora present, és volar segons consciència.

I ara una anècdota històrica eloqüentíssima. Es tracta d'un cabdill català que mereix una estàtua al bell mig de la plaça major de Lleida: la Plaça de Sant Joan: don Joan Mestre i Tudela.

Presidia, en vigílies de les eleccions a Corts Constituents, com ara, un acte públic electoral a plena llum solar. La gentada que el voltava era en gran part hostil. Els maçons l'havien amenaçat de mort.

"Don Joan" (que així familiarment i afectuosa l'anomenava el poble per les seves heroiques virtuts i els seus grans talents), s'obre pas suaument, puja resolt, però sense èmfasi a l'estrada, i després de passar la vista per la multitud que vibrava als seus peus, es desfà tranquil·lament l'armilla, i comença a fer el senyal de la Santa Creu sobre el seu pit cobert per l'escapulari del Carme.

En aquelles eleccions memorables, la "provincia de Lleida", de nou diputats que votava, en portà vuit de catòlics a les Corts Constituents.

Falten homes!

Aquest és el crit amb què sintetitza les seves inquietuds respecte l'esdevenidor de la República un dels homes que més ha treballat per a servir-la bé des del Govern Civil de Barcelona, el senyor Companys. Verament li falten homes a la República. Però no li falten mitjans de trobar-los si els republicans volen. Cal, però, voler-ho de debò. Faci's la República no per als republicans professionals (que no l'han portada pas ells), sinó per a tots els espanyols, que hi tenen tant de dret com ells, i no faltaran homes. Sense moure's de Catalunya poc costaria de conjuinar un Gabinet d'altura, que tot d'una posaria la llum a 40.

Els canvis de noms

Fou interessant de debò la sessió municipal del penúltim dimecres en la part referent al canvi de noms de les vies públiques. La minoria regionalista pot dir-se que esgotà la matèria brillantment. Però els arguments de raó i de conveniència res no poden contra la tossuderia del sectarisme i l'esclavatge partidista allí dominant. Tot és inútil.

Una cosa, però, ha de consolar-nos. Els regidors de la Dictadura, dels quals molts d'ara són servils imitadors, també mataren el temps jugant al mateix "joc de disbarats" i ¿qui se'n recorda ja, si no és per ridiculitzar-los o blasmar-los?

A més, el poble es capté prou bé de corregir aquests disbarats suaument, però definitiva. No és tan gregari com pensen els seus explotadors.

Una agafada de dits

Aquells dies fatídics en què les gosadies de les esquerres posaven en crisi vital el país, i les lliures pujaven a salts, a un diari madrileny se li ocorregué la idea de remarcar els avenços de la seva cotització apujant també els tipus d'impremta que l'exposaven, naturalment, més cridaners i alarmants cada dia. ¡Amb quina fruïció devia fer aquesta petita, però enverinada, maniobra tipogràfica l'amo de l'alludit periòdic, burgès per cert! Però, vet aquí que de cop i volta, la lliura comença a ensorrar-se. ¡Quin compromís aleshores! S'havia agafat els dits, però calia dissimular-ho. I no solament restablí el tipus ordinari de les cotitzacions, sinó que ordenà relegar-les, de moment, a un recó del diari.

Els eterns derrotistes catastròfics havien estat vençuts. Ara callen!

COMENTARIS

A propòsit de l'expulsió del Dr. Segura

PER J. CIVERA I SORMANI

Deia Buffon, el cèlebre naturalista francès, que l'estil és l'home. Així és en efecte. Llegiu la lletra del Cardenal Segura, adreçada al President del Govern provisional de la República, i la resposta que aquest li va dirigir, i endevinareu de seguida l'existència de dos homes ben diferents. El Cardenal Segura va escriure una lletra rapidíssimament, perquè no li van donar temps de meditar-la, i, no obstant, està molt per damunt de la que va escriure el President sense que ningú l'apressés a escriure-la.

El Cardenal Segura tenia al seu entorn dos guàrdies civils i tres inspectors de policia. La cambra on havia estat reclòs era indigna de la seva alta jerarquia. Totes aquestes circumstàncies haurien pogut influir en l'expressió del seu pensament i en l'exteriorització de la seva protesta. No obstant, qui pot negar que el document que va subscriure revela un gran equilibri espiritual i una gran fermesa de caràcter?

El senyor Alcalà Zamora va escriure la carta aclofat en el seu silló presidencial. No tenia al seu entorn ni guàrdia civil ni agents de policia. Ningú no li donava pressa perquè acabés de redactar la resposta. ¿Revela aquesta un equilibri espiritual? No; és una lletra incoherent i boirosa. El senyor Alcalà Zamora divaga i no sap on va. No exposa ni un sol argument sòlid que justifiqui l'expulsió del Cardenal Segura. Vol dir moltes coses, però no diu res.

Doneu a llegir els dos documents a una persona imparcial, i us dirà que el Cardenal Segura trepitja terra ferma i que el senyor Alcalà Zamora divaga i fa equilibris per a justificar la intolerància i l'arbitrarietat del Govern.

El senyor Alcalà Zamora, no és una gran mentalitat, però encara que ho fos no podria demostrar que el Govern ha obrat correctament invitant a passar la frontera a un Príncep de l'Església.

És comprensible que quan el Govern expulsa un pistoler o un home perillós, que prengui les degudes precaucions perquè abans de passar la frontera no cometi cap acte delictiu; però és intolerable que el ministre de la Governació se serveixi de la guàrdia civil i de la policia per a detenir un ministre de Déu. ¿No sap que els catòlics únicament ens defensem amb l'arma de la Creu?

El Govern, en aquest afer, ha volgut afalagar les passions de la plebs. Ens permetrà el senyor ministre de la Governació i el senyor President del Govern, que dubtem de llur catolicisme. No sabem que en cap país del món uns governants catòlics, sense cap motiu justificat, s'hagin atrevit a decretar l'expulsió d'un Prelat. Els qui són veritablement catòlics, per damunt de les conveniències polítiques, hi posen l'esperit. La religió

està per damunt de totes les coses humanes.

Estimo la meua terra i desitjo veure-la pròspera i lliure; però si la llibertat hagués de venir per camins tortuosos la rebutjaria.

Si els esquerrans no s'esmenen i no posen sordina als clarins de l'estridentia, és impossible que hi hagi pau al nostre país. Els homes que governen ens diuen cada dia que la República no és d'un partit, sinó de tothom; però aquells que no militen als partits d'esquerra no poden actuar.

¿Si un alcalde desafecte al règim actual, s'extralimités en les seves funcions, deixaria el Govern de cridar-lo a l'ordre? ¿Per què no amonestar també els alcaldes pedestres, que converteixen el poble on exerceixen autoritat, en un petit reialme? Aquests alcaldes pintorescos, que sovint són els més ignorants del poble, cometen tota mena d'arbitrarietats amb els que no estan afiliats al partit d'esquerra.

Alguns d'aquests alcaldes cavernaris, es permeten amenaçar les ordes religioses que estan establertes en les respectives localitats. Com tothom sap, un alcalde no té facultats per a expulsar del terme municipal un individu o una col·lectivitat; i, no obstant, els més anticlericals s'atreveixen a insinuar que ordenaran l'expulsió de les comunitats religioses establertes en la localitat on ells tenen jurisdicció. Aquestes coses farien riure si no fessin indignar.

Cal que les ordes religioses escampades arreu de la nostra terra, no facin cas de les amenaces dels alcaldes que tenen una fòbia antireligiosa, perquè no poden fer absolutament res en contra d'elles.

Caldrà fer una auca de rodolins d'aquests esquerrans que criden constantment "Visca la llibertat!" i pretenen fer la vida impossible als que professen altres ideals polítics.

Si es va estenent aquesta intolerància, caldrà pensar el que s'ha de fer per deturar-la. No podem tolerar que ells puguin combatre grollerament les coses més sagrades, i que nosaltres no puguem defensar la veritat.

En alguns pobles no s'han pogut celebrar els actes de propaganda que estaven preparats, perquè els intolerants no han permès que es celebressin. On és la llibertat d'expressió i de consciència?

Aquests actes d'intolerància són possibles, perquè la majoria dels actuals ajuntaments no representen la voluntat del poble. Tothom sap que han estat anul·lades les eleccions en la majoria dels pobles, perquè els esquerrans poguessin apoderar-se dels ajuntaments. Aquests atropells no es van cometre ni en temps de la dictadura. En alguns ajuntaments hi ha regidors que van obtenir vintanta vots, i, no obstant, s'han convertit en una mena de dictadors.

Aquest no és el camí més dret per aconseguir la consolidació de la República. Els catòlics, amb

tota lleialtat, hem fet acatament al nou règim; però no crec que s'exigeixi de nosaltres que renunciem a la defensa del catolicisme. Davant dels abusos dels esquerrans no podem callar.

Si intentéssim cloure els nostres llavis, hauríem de repetir les cèlebres paraules del Sant Pare Pius XI, adreçades als feixistes: Ens podeu exigir la vida, però no el silenci.

Manifest-Programa de l'Acció Popular als catòlics de Catalunya

Civilització cristiana

La civilització d'Occident és totalment cristiana. Mil nou-cents anys de Cristianisme han plasmat una ideologia i una visió del món i de les coses consubstancials a la vida dels pobles europeus. Aquesta gran civilització, però, està en perill. Dos grans enemics l'amenacen: l'esperit de Mammon, vingut dels Estats Units, i la negació de tot allò de sobrenatural que pugui haver en l'home, vinguda de la Rússia soviètica. Els dos van devorant la vella Europa.

Vivim uns temps molt semblants als de les invasions dels bàrbars. Com en aquells temps, la vertadera cultura ha de cercar un recer a l'ombra benèfica de l'Església catòlica; com en aquell temps, únicament els valors espirituals del Cristianisme poden salvar Europa.

Afany de riqueses i de plaers

Una set desmesurada de riqueses i de plaers eixarreeix el cor dels homes. Boxadors, artistes de cinema i escriptors adotzenats de literatura dissolvent, compten els admiradors per milers. En canvi, els qui consagren la vida a obres de pura espiritualitat són ignorats o arreconats.

Crisi de la Universitat

La Universitat, l'"alma mater" de la Ciència, passa per tot arreu una crisi. Ha perdut la unitat de doctrina i de pensament. L'estudiant ja no coneix la disciplina mental, ni l'acadèmica. Aquells principis perennes que emanaven dels estudis de la Filosofia escolàstica i de la Teologia i dels coneixements de les lleis, ja no informen la vida de la Universitat. La disciplina mental obtinguda amb l'estudi profund de les llengües clàssiques, és desconeguda dels escolars. Aquest fet decanta els homes de carrera cap a la indiferència o cap a l'escepticisme; els problemes fonamentals de la vida, de la Religió i de la cultura no els interessen.

Prensa

Gran part de la premsa d'avui o és una agència de negocis, o un instrument de "chantage", o un mitjà de la premsa d'ideals i de l'apostolat de la paraula.

Els rics

L'home d'affers no recorda que Déu l'ha fet solament administrador de les riqueses per poder practi-

car amb generositat la caritat cristiana. No cerca Déu ni li interessa guanyar la felicitat eterna amb els mitjans que Ell ha posat a les seves mans. Corre adalerat darrera les vanitats del món i dels plaers de la vida.

Pagesia

La pagesia d'avui acaba de perdre aquella austeritat de costums i aquells principis d'economia que la constituïen l'estament més cristià i exemplar de la terra.

El Magisteri

El Magisteri no és pas avui un sacerdot; i el mestre no deixa pas caure sempre en el cor i en la intelligència de l'infant aquella sagrada llavor que ha de donar el cent per u.

Dependència

El dependent no aspira a ésser el comerciant del dia de demà amb l'ajut de l'estalvi, del sacrifici i de la generositat d'un bon amo. Salta el taulell rabiosament i rendeix el mínim que pot.

L'obrer

El treball no dignifica pas l'obrer dels nostres dies; condemnat a una vida precària d'una banda, tractat amb desconsideració, i explotades miserablement les seves passions per altra banda, li han estat arrabassades la fe i l'esperança en l'altra vida; ha oblidat que els darrers d'aquest món seran els primers de l'altre; sense fe ni ideals, cerca endebades els plaers que no pot obtenir i viu desesperadament.

El funcionari

El funcionari de tota condició, la missió del qual no és altra que servir fidelment l'Estat i el ciutadà, ha esdevingut, en part, un paràsit i una rêmora de la vida nacional; cada grup polític té la seva clientela de funcionaris.

La idea catòlica

L'oblit del contingut de la idea catòlica a Espanya, i, ço que amb ella ha representat per tot el món, ha creat l'opinió que el Catolicisme és una rêmora per al nostre país, i que el nostre endarreriment és fruit del predomini de la idea catòlica, quan de fet

el nostre Catolicisme és el valor més pur nacional i universal que podem posseir.

Front únic

Enfront d'aquest caòtic estat de coses que vol destruir la vida nacional i vol trasbalsar la ideologia i l'estructura d'un poble sà, però demacrat per les lluites internes de tot un segle, i estemordit pel badaladrejar d'homes de solvència molt relativa i dubtosa,

Cal establir un front únic per a la defensa de la nostra civilització cristiana, amenaçada de mort. És per això que volem que la ideologia cristiana informi el pensar de tots els estaments i tots els aspectes de la vida llur.

Pública confessió de fe

Enfront de la negació de tota espiritualitat i de tot ordre sobrenatural afirmen la necessitat d'acceptar les ensenyances de l'Església catòlica com a moderadores de la societat moderna i com a directores dels destins de la nació. Reclamem que la Religió Catòlica sigui, com ha estat fins ara, la religió de l'Estat.

Cristianització dels esports i dels espectacles

És necessari que enfront del corrent materialista que ho envaeix tot, l'esperit i l'actuació dels catòlics reaccionin. Cal cristianitzar el cinema, la ràdio, els esports i els espectacles. Recordem els orígens litúrgics del teatre i fem memòria de l'aniversari del gran Calderon de la Barca, el glorificador de l'ideal cristià en el teatre. No dubtem que, ben aviat, una gran federació d'associacions catòliques de joventut es farà seva aquesta missió.

Universitat lliure

La Universitat no pot ésser un caos on germinin totes les ideologies dissolvents. La formació de la joventut reclama una directiva en la ideologia del professorat. Proclamem la necessitat de poder establir amb tota llibertat l'ensenyança superior, la tècnica i l'elemental. Volem universitats lliures amb les portes obertes a la intel·ligència, la qual, certament, no és patrimoni exclusiu de les classes acomodades. Cal que l'Estat es reservi solament l'examen de suficiència per atorgar el dret a l'exercici de la carrera.

Federació d'homes de carrera

És urgentment necessària una gran federació d'homes de carrera profundament creients i practicants que tinguin les seves lligues parroquials, o interparroquials, amb la corresponent conferència de cada mes; que organitzi cùrssets d'alta cultura; que tinguin una assemblea anual.

Aquesta institució podria contribuir a subvenir les institucions d'alta investigació, a crear una selecció d'homes de ciència catòlics i a valorar d'una manera justa els nostres investigadors.

Federació de Joventuts universitàries

I al costat d'aquests homes de carrera voldríem veure agrupada la joventut universitària per tal que el seu esperit fos sempre informat per l'ideal cris-

tià i per l'ideal de la Ciència, d'on provenen tota dignitat i grandesa de l'home.

Escola de periodistes

Volem formar una escola social catòlica amb homes de principis sòlids, d'ampla visió política nacional i internacional, coneixedors dels grans problemes que l'economia moderna comporta. Volem que hi participin especialment els periodistes i els homes d'acció catòlics. Cal enrobustir la premsa comarcal i regional amarada de sabor de la terra, la qual contribueix en gran manera a la formació d'homes de caràcter.

Unió espiritual de patrons

Déu dona el cent per u al que dona amb cor generós. Demanem la generositat als nostres rics per fomentar les empreses que creen riqueses i donen treball; per subvenir les obres de ciència i cultura catòliques i per contribuir al sosteniment de les múltiples institucions de caritat cristiana. Aspirem a la creació d'una unió espiritual dels nostres fabricants, industrials, propietaris i comerciants, en la qual ells puguin desplegar llur acció cristianitzadora indispensable en la societat moderna.

Federació de pagesos

Volem igualment una federació de totes les entitats agrícoles que es confessen cristianes i dels nostres pagesos per salvaguardar l'esperit, les tradicions i l'economia de la nostra pagesia que ha conservat, i ha representat fins avui, l'esperit racial de la terra.

Federació de mestres

Cal que l'acció del Magisteri sigui un vertader apostolat. L'obra del mestre catòlic és altament civilitzadora. És el mestre continuador de la missió educadora de la família; el que deu de fer germinar la llavor de la fe al cor dels infants i regar-la amb el rou dolcíssim de la pietat cristiana. Volem grans organitzacions de mestres catòlics amb la llur assemblea anual, amb una escola normal lliure, amb cùrssets de vacances, editorials escolars, exercicis espirituals. Tots els mestres catòlics, siguin seglars o religiosos, han de formar part d'aquesta federació.

Federació de dependents

S'ha d'organitzar els dependents de comerç amb el retir per a la vellesa, amb germandats de socors per a la malaltia i la mort; cal organitzar per als dependents i aprenents hotels confortables per a viure decorosament i també per a passar agradablement les vacances.

Associacions d'obrers

Voldríem l'organització de l'obrer en associacions, en les quals a la vegada que se li preservés la fe, trobés aquell escalf i aquells consols que dona la vida sobrenatural i que fan valorar d'una manera justa les coses del món. Aquestes associacions obres federades, tindrien el dia de demà una força imensa. Les grans conquestes de la democràcia en diferents països són filles d'aquesta classe d'associacions.

Reclamem per a l'obrer la petita propietat, la casa,

l'hort, el treball a casa; un retir honorós per a la vellesa per a ell; i, en cas de premort, per a l'esposa; també volem una assegurança per l'atur forçós i per la invalidesa. Cal a l'obrer un jornal remunerador que li permeti l'estalvi indispensable en casos de malaltia. L'acció de la clerecia parroquial pot contribuir molt a la realització d'aquestes aspiracions. L'obrer cristià ni és un malagrat ni un etern descontent.

Federació de funcionaris

Perquè l'engranatge de l'Estat funcioni es necessiten bons funcionaris. L'Estat ni és un asil ni un hospital. Cal actuar per lliurar l'Estat del parasitisme que avui és un dels pitjors flagells de la vida nacional. S'ha de formar la consciència del funcionari perquè adquireixi tot el sentiment de la responsabilitat. La federació de les associacions catòliques de funcionaris podria contribuir eficaçment a recordar l'obligació sagrada del compliment del deure que el servei de la cosa pública reclama, i facilitaria extraordinàriament l'administració de la cosa pública.

Patriotisme

L'Església ha conservat tot el patrimoni espiritual de la nostra terra, la llengua, la literatura, l'art i les tradicions. Ella ha plasmat l'esperit racial de la pagesia i de la gent de vila i de ciutat. Volem que l'estructura de l'Estatut de Catalunya vagi d'acord amb la tradició, mai no girada d'esquena a aquesta. Defensem a ultrança els principis i fonaments de l'espiritualitat del nostre poble.

Internacionalisme dels catòlics

La gran idea catòlica ha d'informar tots els aspectes de la vida nacional. Es pot dir que l'única valor d'Espanya, que es cotitza en el món, és el seu ideal cristià, fins i tot, en els països no catòlics. És ridícul proclamar a l'estranger que la rèmor d'Espanya és al Catolicisme. La nostra representació a l'estranger, fent honor a la seva tradició, ha de fer sempre confessió de fe de la nostra genuïna Catolicitat; la nostra diplomàcia ha d'anar acompanyada d'una irradiació atraient de les múltiples cultures que floreixen en les terres d'Espanya, les quals l'han convertida en el país més interessant, atraient i suggestiu d'Europa.

Lliga de federacions catòliques

Aquests són els principis damunt dels quals Acció Popular vol assentar una nova etapa de la seva acció social. Conscients d'organitzar fortament la vida social catòlica, avui dissortadament disgregada en la nostra terra en multitud d'entitats de vida migrada, i corcades pel funest esperit de "capelleta", voldríem convertir la nostra Associació en el motor central d'una vasta Lliga de Federacions de les entitats catòliques avui existents, i les que puguin sorgir en l'esdevenidor en la nostra terra. Anunciem que aquesta Federació ja és una realitat. L'Acció Popular, jove, fecunda i d'eficàcia exemplar, ja té unes seccions agrupades per estaments, constituïdes en entitats independents federades, on desplegaran les llurs activitats d'acció social i d'apostolat seglar. Són les Seccions d'Obrers, de Patrons, de Dependents de comerç i d'indústria i de Propagandistes.

Demanam l'adhesió

Els sotasignants fan avui una crida fervorosa a totes les entitats catòliques i a tots els particulars catòlics de Catalunya perquè vinguin a sumar-se a aquest moviment federatiu ja iniciat.

Acció Popular sollicita, doncs, l'adhesió d'unes i altres per tal d'anar a la creació d'un front únic catòlic, dotat d'una organització i d'una disciplina que el capacitin per emprendre una acció ofensiva i defensiva, encaminada a salvaguardar en tots els ordres els interessos vitals de la Santa Església Catòlica a la nostra terra, atacats diàriament amb ofenses a la jerarquia, a les creences, al culte i a la moral.

Al costat de les organitzacions existents, federades i les que s'hi federin, s'organitzaran les unions d'hommes de carrera, de mestres, de funcionaris, de pàgesos, etc., les quals completaran aquesta gran unió de les forces catòliques.

Catòlics i entitats catòliques de Catalunya! Adhereixu-vos al precedent manifest-programa, i entreu a la nostra federació d'estaments per tal de salvaguardar els fonaments de la societat moderna i aconseguir que els principis del Cristianisme informin tots els aspectes de la vida nacional.

No volem absorbir cap matís de la política que sent i actua catòlicament. Volem aïnar les forces catòliques de tots els matisos per la defensa d'uns principis que tots acceptem.

La directiva d'Acció Popular designarà delegats locals, comarcals, regionals, i un comitè central, la missió dels quals serà organitzar i dirigir les activitats que la federació desplegarà en cada comarca i en cada localitat per mitjà de conferències, assemblees, festes, etc.

Tenim en estudi l'organització que caldrà donar a les forces catòliques federades. Ben aviat, per aquest fi, serà convocada una assemblea.

Que s'adhereixin a aquest manifest-programa tots aquells que sentin la necessitat d'anar a una organització definitiva de les forces catòliques de la nostra terra, la qual doni solucions als grans problemes que tenim plantejats en sentit cristià.

Volem, darrerament, que aquesta organització vagi animada d'una adhesió filial al Papa i als nostres Prelats i que mai estigui en desacord amb les normes establertes per Sa Santedat Pius XI a l'Acció Social Catòlica.

Francesc Manich, president; Manuel de Montoliu i Joaquim Maria de Nadal, vice-presidents; Dr. Antoni Griera, secretari; Pere Arderiu, vice-secretari; Desideri Canals, tresorer; Emili Ferran, vice-tresorer; Eduard Bertran, comptador; Dr. Eduard Roman, bibliotecari; Josep Maria Gich, Joaquim Tomasino, Dr. Josep Castelltort, Dr. Eudald Serra, vocals.

Ramon M. de Veciana, president de la Federació de Patrons.

Josep Riera, president de la Federació d'Obrers.

Lluís Tintoré, president de la Secció de Propagandistes.

Josep M. Malet president de la Federació de Dependents.

Barcelona (Portaferrissa, 13 bis), 12 de juny, diada del Sagrat Cor de Jesús, de 1931.

DE COL·LABORACIÓ

En què quedem?

PER MONTSERRAT ALGERÍ

S'ha de reconèixer que els redactors de *La Rambla* són d'una bona fe i una candidesa encisadores.

D'ençà que els catòlics, deixondint-nos una mica, han protestat de l'acord il·legal pres pel nostre Ajuntament, i algunes senyores i senyoretes, — que no totes portem "cotilla ni polacres" i manegem el llapis vermell potser millor que segons qui — hem procurat que els nostres parents i coneguts firmessin la justa protesta contra dit acord, els de *La Rambla* s'exclamen de les coaccions que es fan en anar a recollir firmes. Són tan liberals que no poden sofrir que s'obligui a ningú, ni físicament ni moralment. Molt bé. Completament d'acord.

Però veureu que més avall del periòdic hi ha una nota, a la secció "Reflector", en la qual ens fan saber que "un grup de gentils senyoretes (perquè heu de saber que les senyoretes de l'esquerra totes són gentils, simpàtiques, fins i tot guanyen "Concursos de bellesa", que els donen dret a tota una colla d'adjectius més o menys carrinclons, propis tots ells d'una crònica "De Sociedad"), van per les cases a recollir firmes d'adhesió a la República.

En què quedem? És una coacció o no, anar a recollir firmes?

Segons els "liberals" col·legues de *La Rambla*, anar a recollir firmes en protesta dels acords que van contra les ordes religioses, que constitueixen un dels més fermes puntals de la nostra Religió, és una coacció indigna, una cosa reproable, digna només d'un esperit mesquí i que sols pot acudir-se, — diguem-ho clar, — a persones que tinguin un caragol fluix, o bé plenes de mala intenció.

Ara, anar a recollir-ne per promoure l'adhesió a la República, ja és una altra cosa. Encara que el fet sigui el mateix, ha de variar per força, sobretot quan són tan gentils les senyoretes que s'hi dediquen; que fins i tot és una gran condescendència que es dignen tenir en ficar-se pels pisos i demanar amb una veu tota harmoniosa (una altra de llurs qualitats), si volen firmar.

La pobra gent, davant d'aquells modelets de gentilesa i simpatia, no poden tenir cor de negar-s'hi.

Tot això els de *La Rambla* ho fan mirant l'estètica perquè són una gent d'un gust refinadíssim i els dol de veure per aquests móns de Déu senyores amb "cotilla i polacres", i és per això que troben reproable la nostra actitud.

Oh! per res més, no siguem malpensats. Però els prego que no s'esverin, que tot té adob en aquest món, sobretot quan és tan fàcil demostrar que en els nostres rengles hi ha senyoretes més "gentils" i més simpàtiques que en els seus.

Per comprovar-ho podríem organitzar un Concurs, amb un jurat completament imparcial, que adjudiqués els primers premis.

De totes maneres, senyoreta Arquimbam, estigui tranquil·la, que amb molt de gust li cediríem un dels primers premis.

Ja és ésser condescendent, no li sembla?

El dia de la bona premsa

Tenim al damunt l'anyal diada que es consagra a la propaganda de la Premsa Catòlica, i sembla que ningú no se'n recordi, a desgrat de la magnífica excitació a favor seu publicada per la "Direcció Pontifícia" i la del nostre zelosíssim Prelat.

La festivitat de Sant Pere, que dona a dita diada data i caràcter tots els anys, anem a celebrar-la enguany sense cap preparació especial, cabalment l'anyada en què més hauria de treballar-se perquè donés resultats ubèrrims. Perquè si alguna cosa queda ben demostrada d'un parell de mesos ençà, és la importància cabdal de la Premsa. Tan cabdal és, que hom no vacilla pas gens en qualificar la Premsa com a primer poder de l'Estat.

Sense una premsa suficient, ben servida i pagada, continuarem sofrint derrotes com la que constitueix el present triomf del sectarisme i la clerofòbia arreu d'Espanya.

El triomf apoteòsic de la República, a la premsa es deu en part principalíssima, i la victòria que en les presents eleccions obtindrà sobre la República jurídica, la República revolucionària, es deurà també a la premsa.

Per desgràcia s'han confirmat tots els tristíssims auguris, tantes vegades fets, i repetits, i confirmats respecte a les fatals conseqüències dels nostres quasi seculars desafectes a l'obra de la Premsa catòlica.

Que fàcilment s'han cremat i encara cremen, convents, i esglésies, i escoles, i asils, pels fills de la mala premsa i per manca de fills nostres educats per la Premsa bona!

Si no es procura posar la protecció a la Premsa catòlica per damunt de tota altra obra catòlica de propaganda, serà inútil tot el que es faci per a recristianitzar el poble, o salvar les opulentes deixalles de la civilització cristiana.

Cal protestar-ne!

Si haguéssim de protestar de tots els greuges que l'Església i els catòlics reben, a temps, del Govern Provisional de la República, a canvi de respectes i cooperacions que el Govern hauria d'agrair coralment, no fariem altra cosa sinó protestar. Valgui una protesta per totes.

Els atropells inqualificables rebuts adés i ara pel venerabilíssim Cardenal Segura, Prímat d'Espanya, un dels homes més eminents que han regit la gloriosa Seu de Toledo, han fet vibrar d'indignació totes les persones decents, sense distinció de partits. No n'hi ha per menys.

Home virtuosíssim el Cardenal Segura, nascut en una humilíssima i exemplar família de "mestres d'estudi", i enlairat pels seus propis mèrits personals al cim de la jerarquia eclesiàstica espanyola (cosa que només se sol veure en la nostra santa Església), és el més inofensiu dels ciutadans com és també el més modèlic.

El Govern el persegueix acarnissadament obeint ordres del Sindicat maçònic-judaic francès sota el poder del qual gemega la nova República. Cal protestar-ne enèrgicament

Les ofenses màximes rebudes pel nou màrtir de la nostra santa fe, són màximes ofenses a tots els catòlics d'Espanya.

Redrecem-nos, com a homes que som, a més de ca-

tòlics, i treballem redobladament per a salvar Espanya i Catalunya, com també la mateixa República, dels seus pitjors enemics, conscients o inconscients.

Del món del treball

La Cambra de Directors, Majordoms i Encarregats de l'Art Tèxtil fa públic per a coneixement dels seus associats i de l'opinió pública en general, que està disposada a fer respectar la lliure afiliació dels tècnics a qualsevol de les Associacions tècniques del ram, però de cap de les maneres tolerarà que els seus afiliats es vegin insistentment coaccionats per delegats d'altres associacions o sindicats no tècnics. Fa públic, per tant, el seu decidit propòsit d'evitar la repetició de tan lamentables com arbitraris casos i recomana l'atenció de les autoritats competents a fi que posin remei a les insòlites coaccions dels denominats delegats de determinat Sindicat. No creu aquesta Cambra que de les juntes dels mateixos sindicats donin ordres tan contràries a la llibertat de sindicació, ja que de reproduir-se podria donar lloc a adopció de mesures extraordinàries, amb greu perjudici de la indústria en general.

Aquesta greu determinació de la C. D. M. E. del A. T., cal que es tingui molt en compte per les Autoritats.

Llegim:

"El governador ha manifestat que ha designat una comissió que, d'acord amb els delegats de l'Ajuntament, estudiï tot el que es refereix al Patronat de l'Habitació i li faci les propostes que cregui pertinents per a la seva reorganització. També mirarà si de l'actuació del Patronat se'n deriven responsabilitats, puix ha rebut denúncies relacionades amb la compra de terrenys i altres extrems".

Caldria que la Policia vigilés els obrers que, evidentment, no són de casa, ni parlen cap llengua nacional.

— El nombre d'obriers sense feina minva a França, està estacionat a Alemanya i augmenta sensiblement a Anglaterra.

— A Washington per a remeiar l'atur forçós i el déficit en el pressupost, com a conseqüència d'aquell, el Govern es proposa començar obres públiques, el cost de les quals pujarà molts milions de dòlars.

Algunes d'aquestes obres han estat ja començades en els diferents Estats.

— Diuen de Lille que són veritablement incalculables els perjudicis de la vaga tèxtil.

— Diuen de Londres:

La reforma del sistema d'assegurances contra l'atur forçós és preconitzada així per la Reial Societat encarregada d'estudiar la insolvència de la caixa dels sense treball:

I. Reducció dels subsidis atorgats als obrers sense feina.

II. Augment dels lliuraments fets a la caixa, tant pels patrons com pels empleats.

III. Limitació del període, durant el qual un obrer sense treball pot cobrar subsidi.

Els principals subsidis proposats per la Societat són els següents:

Homes: 15 xelins setmanals, en lloc de 17 que cobraven ara. Dones: 13 xelins en lloc de 15.

Cal fixar-se en aquestes sensibles disminucions.

Pobres obrers!

Als obrers assenyats

Per més que el Govern procuri, com és natural, dissimular, o treure importància a la munió de grans i petits conflictes obrers que ara es registren, o a fets insòlits i lamentables que abunden arreu en l'esfera del món del treball, el cert és que travessem hores de crisi molt crítiques, i que caminen arran d'un abisme que no se sap com salvar... ¡Pobres de nosaltres si hi relisquem!

Perquè la República no ha pogut fer en dos mesos el gran miracle de la redempció de la classe obrera, ja en reneguen, bàrbarament i grollera, infinitat d'obriers decebuts.

Com llarg i dolorós ha estat el procés de la decadència del vostre estament social, llarga i dolorosa serà la seva redempció. No cal fer-se il·lusions.

I si volem precipitar els dies naturals d'aquest procés redemptor, correm el perill de convertir-lo en una terrible cadena d'obstacles, al final de la qual trobarem l'abisme de què adés parlàvem. D'aquest estat d'exacerbació en què avui dia està el món obrer, a l'anarquia, no hi ha més que un pas. Suprimiu, per exemple, la Guàrdia civil, o feu impossible l'acció del govern, i ja està el pas donat... ¡Horrible; horrible!

Molts de vosaltres deïeu: com és que la gent de ploma dels partits d'esquerra tots estan col·locats, i algun fruit de tres o quatre càrrecs excel·lents, i nosaltres ni tan sols podem menjar?

En primer lloc direm que no són tants, ni tan benestants, els homes de ploma que gaudeixen d'aquest privilegi, i, en segon lloc, que és molt més fàcil col·locar-los a ells, que es compten només per milers, que no pas a vosaltres, que necessiteu de sis zeros per sumar-vos degudament.

Sí, és veritat. Tots els anomenats "intellectuals", que tant us afalaguen, per encimbellar-se, usant de tota mena de mitjans, bons i dolents, per atreure-us, estan ara opíparament col·locats i servits. Per això moltíssims d'ells preconitzaven la República i buscaren carn de canó per a portar-la; encara que, gràcies a Déu, no fos necessària sinó en petita escala. Més va fer la Dictadura per l'adveniment de la República que tots els "intellectuals" republicans o simplement progressistes. Els errors del gabinet Berenguerià, i les allaus de llibertinatges imponderables que llança sobre Espanya, precipitaren la vinguda de la República més que les superficials filosofies d'Ortega i Gasset, les *botaratades* d'Unamuno, i les elucubracions socialistes de de los Ríos.

Calma, bons obrers, calma, seny i paciència!

FEU DE LA SEMANA

Alçat l'estat de guerra d'Andalusia, segueixen els extremistes àcrates com abans.

— Creix a tot Espanya el moviment demagògic, preparant les eleccions properes.

— La Lliga Regionalista celebra amb un gran acte polític la inauguració de la campanya electoral.

— A Estella es reuneixen els representants de tots els Ajuntaments basco-navarresos per aprovar l'Estatut de la Regió, fixant per capital la ciutat de Pamplona.

— A Pamplona es celebra un míting d'afirmació catòlico-foral al qual assisteixen més de 40.000 homes.

— Maura, a Zamora, en un míting esquerrà electoral, declara que les forces religioses d'Espanya són enormes i cal respectar-les.

— Cinc mil manifestants assalten l'Ajuntament de Totana i foragiten els empleats.

— S'envien forces a Villanueva del Arzobispo on fou atropellada la guàrdia civil després de sagnants lluites.

— El ministre de Comunicacions declara que l'estat d'Andalusia és delicadíssim. Els sabotatges es multipliquen.

— Després de 46 anys de publicar-se *El Diario de Lérida* integrista, s'acomiada del públic i traspasa al seu successor *El Correo*, tradicionalista, la seva impremta amb les oficines.

— Mor a Aranjuez En Santiago Russinyol i a Barcelona el Baró d'Esponellà, don Carles de Fortuny.

— Lerroux pronuncia a Burgos un discurs polític moderat amb vistes a la Presidència.

— El ministre de la Governació, a Zamora, tracta sense donar-hi importància, dels problemes eclesiàstics i catalans.

— Són freqüents arreu els conflictes obrers i les audàcies comunistes.

— Les forces vives de Madrid es dolen de la seva minva constant i en cerquen les causes.

— Cada dia és més gran la concurrència del poble de Madrid al Monument del Cerró de los Angeles, que els extremistes de l'esquerra voldrien destruir.

— A Burgos s'organitzen les forces agrícoles per prendre part a les properes eleccions.

— Els moros del protectorat espanyol, en el missatge presentat al Govern, demanen la llibertat de l'escola i el dret de donar als seus fills l'ensenyança pròpia, que el ministre d'Instrucció Pública vol negar als pares espanyols.

— El "Bloque Agrario", de Salamanca, ofereix una selecta candidatura electoral. Alba es presenta diputat per Zamora amb un programa republicà moderat.

— Es produeixen sagnants successos entre vaguistes i treballadors a Villacarrillo, semblants als de Villanueva del Arzobispo. És molt elogiada la intervenció del senyor rector.

— La "Unión Castellana Agrària" anuncia la presentació de candidats per Palència.

— Es celebra a Madrid el Congrés de l'Associació Internacional de Treballadors, comunista.

— El Congrés de Sindicats Unics, en acabar les seves tasques, reafirma el seu apoliticisme, si bé treballarà a favor de les candidatures més nihilistes.

— Causa general i profunda emoció l'expulsió governativa del preclaríssim Cardenal de Toledo.

El Govern procura inútilment defensar-se d'aquest inqualificable abús, del qual protesta enèrgicament la Santa Seu.

— Es publica la protesta de l'Eminentíssim Cardenal Segura contra la seva injusta expulsió.

— Arriben noves indignants dels atropells de què van ésser víctimes els catòlics concurrents al gran míting de Pamplona.

— El ministre de Finances fa tot el que pot per demostrar la puja de la recaptació quinzenal.

— Alcalà Zamora contesta la protesta del Cardenal Segura i el seu escrit produeix arreu molt mal efecte.

— Es publica una nota oficial del Govern de Madrid responent al missatge del senyor Macià a la Generalitat.

— Els soviets de telègrafs s'adhereixen a la República.

— El Gran Orient de la maçoneria francesa ve a felicitar els maçons espanyols pels èxits que obtenen cremant convents, perseguint Prelats, atacant la Religió, violant el Concordat, etc., etc.

— Té lloc a Vic un míting catòlic sols comparable amb el de Pamplona, que ha produït enorme impressió entre els sectaris.

— S'ha constituït a Madrid el Partit Comunista espanyol.

— Es clausura a Madrid el Congrés d'Entitats ciutadanes, només preocupat per les qüestions inquilinals.

— El ministre de Foment exposa a Múrcia un programa de govern demagògic.

— Es publica un important document dels Prelats Metropolitans sobre els deures dels fidels en les presents circumstàncies.

— Més de 2.500.000 "jueus Sefardies" gestionen per establir-se a Espanya, i són indesitjables per tots conceptes.

— A Oviedo és destorbat el míting electoral d'En Melquiades Alvarez, en el qual es produeixen moltes desgràcies.

La "Zona Franca" de Barcelona és víctima de la incomprensió i lleugeresa ministerial.

— Sánchez Guerra presenta la seva candidatura per Còdoba i pronuncia un discurs conservador.

— El Govern pretén fer 200.000.000 d'economies al Marroc.

— Regna febre de propaganda electoral. En Lerroux forma una candidatura d'unió a Barcelona; pronuncia aquí un gran discurs.

— Es multipliquen els conflictes socials.

— Marcellí Domingo cau malalt.

— La irregularitat política dificulta el millorament de la pesseta.

FOMENT DE PIETAT

Per a la glorificació del Dr. Josep Torras i Bages

Amb entusiasme ben lloable i amb fervor reverencial s'estan fent gestions per tal que sigui incoat el Procés Informatiu de *Fama de santedat* del qui fou el Patriarca espiritual de Catalunya, el Dr. Josep Torras i Bages, de santa memòria, Bisbe de Vic.

Aquesta avinentesa ha d'ésser aprofitada per tots els devots del virtuosíssim Prelat per reviscolar el record dels seus mestrivols ensenyaments per tal de fer-los devenir norma directriu del nostre poble cristià. És per ço que tots deuriem adelitar-nos per fer conèixer les seves Obres magistrals.

Exemplaritat de l'Il·lustríssim Dr. Josep Torras i Bages

Bisbe de Vic

pel P. Ignasi Casanovas, S. J.

Cap llibre més a posta per conèixer la vida interior i l'actuació apostòlica del gran Bisbe. En la primera part és estudiada l'*exemplaritat de santedat*, i en la segona l'*exemplaritat sacerdotal*. — Un volum de 152 planes, 1 pesseta.

Sermonari

Aquest llibre és un veritable tresor, no solament utilitzable per a la predicació, sinó també com a llibre de lectura i meditació per a tota mena de persones. No deu faltar en cap llibreria. — Un volum de 838 planes, en rústega, 9 pessetes; en tela, 11.

La Tradició Catalana

És una obra indispensable a tota persona culta, per ésser el codi assenyat que dóna guiatge segur al nostre poble; i fa veure com, en voler fixar normes d'educació, mai no es podrà prescindir de la religiositat de Catalunya. — Un volum de 484 planes, en rústega, 5 pessetes; en tela, 7.

La Ciència del Patir

És la darrera Pastoral, acabada i signada en el llit d'agonia. La seva lectura reconforta l'ànima angustjada pel sofriment. — Un fulletó de 48 planes, 30 cèntims.

Sant Lluís Gonzaga-Miniatura psicològica.—Preu: 50 cèntims.**Compendi de la vida de Sant Josep Oriol.**

Preu: 30 cèntims.—Dues vides de Sants saborosíssimes i que encoratgen en la pràctica de la virtut.

Mes del Sagrat Cor de Jesús (Setena edició)

Aquest llibret traspua una unció encomanadissa, al mateix temps que il·lustra la pietat amb solidíssima doctrina. — Preu: 1 pesseta, en rústega; en tela, 2.

Set Diumenges de Sant Josep

Utilíssim per propagar aquesta tan popular devoció. — Preu: 30 cèntims, en rústega; en tela, 75 cèntims.

Novena a la Mare de Déu de Montserrat,

amb les oracions de la *Visita espiritual*, 20 cèntims.

Conceptes del Dr. Torras sobre la santedat

A més de sàvies màximes sobre la santedat, conté una *Oració a N. S. Jesucrist* i una altra a la *Mare de Déu del Roser* per demanar la glorificació del Dr. Torras i Bages. Es regala com a full de propaganda.

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat
Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes**COTS**

FOMENT DE PIETAT

**Biblioteca
dels Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi de Loyola**Autor - Text - Directori
Comentari - ExplanacióJa ha sortit
el volum tercer d'aquesta Biblioteca**Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola**

teoria i preparació

per

Ignasi Casanovas S. J.Llibre de 300 pàgines amb una fototípia
de Sant Ignasi de Loyola.

Preu: 3 Ptes.

JA SOU SUBSCRIPTORS**DE****CATALUNYA SOCIAL?**

L'EXEMPLE A. G. - Provença, 187; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADOCATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA36.985
1001.001